

РЕШЕНИЕ

№ 3855

гр. София, 04.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 07.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Лозан Панов

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **4757** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „М-2.” Е., със седалище и адрес на управление Г. С. И. З. „„, У. „. № 34, .6, представлявано от управителя И А И, против Решение по жалба срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № ПО-53/11.05.2011г. на директора на ТД на Н.-С. с което е потвърдено като правилно и законосъобразно Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 1782/13.04.2011г., издадено от публичен изпълнител при ТД на Н.-С..

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и се иска неговата отмяна, както и отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки. Жалбоподателят намира, че обжалваното решение не съдържа конкретни мотиви и съображения по жалбата му по административен ред. Твърди, че процесното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено, без да е спазена законната форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при нарушение на материалния закон. Излага доводи, че в постановлението не са изложени фактически основания за издаването му и не става ясно по какъв начин е определен размера на публичното задължение, както и че липсват мотиви, обосноваващи необходимостта от налагането на обезпечителните мерки, както и че в него не е посочен предполагаемия размер на задължението. Представят се писмени бележки.

Ответникът по жалба - Директор на ТД на Н.-С. чрез процесуалния си представител

юрисконсулт Б моли жалбата да бъде отхвърлена, тъй като постановления административен акт е законосъобразен. Претендира направените по делото разноси. *Съдът след като прецени законосъобразността и обосноваността на оспорения акт с оглед разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, както с оглед на заявените с жалбата основания, така и служебно, в изпълнение на разпоредбата на чл. 168 от АПК приема за установено от фактическа страна следното:*

С Искане за предварително обезпечаване на задължения на орган по приходите изх. № 16705/19.03.2011 г. е поискано на основание чл. 121 ал. 1 и чл. 124 ал. 4 от ДОПК да бъдат наложени мерки за предварително обезпечаване на задълженията на „МАХ-2.” Е., които ще бъдат установени в резултат на възложена със Заповед за възлагане на ревизия № 1102320/22.02.2011г. такава, като е посочено, че налагането на предварителните обезпечителни мерки е необходимо за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице. С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121 ал. 1 от ДОПК изх. № 1782/13.04.2011г., публичният изпълнител при ТД на Н.-С. е постановил за обезпечаване на бъдещо публично вземане в предполагаем размер на 16 342 209 лева "запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление", находящи се в всички банки. Това постановление е било обжалвано в законоустановения срок по административен ред пред директора на ТД на Н.-С.. Последният е постановил мотивирано решение, като не е възприел изложеното в жалбата и е потвърдил постановлението, приемайки, че същото съдържа всички реквизити по чл. 196, ал. 1 от ДОПК, че е налице мотивирано искане за налагане на мерките и е тълкувал нормите на закона относно характера и последиците от запора.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта: Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7 - дневен срок, при спазване на принципа за задължително оспорване на ПНПОМ по административен ред съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК. Горното налага извода за допустимост на жалбата.

По същество: Жалбата на „М2.” Е. срещу Решение № ПО-53/11.05.2011г. на директора на ТД на Н.-С. е основателна.

Съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК решението, с което се потвърждава наложената обезпечителна мярка може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са ПНПОМ и потвърждаващото го решение на директора на ТД на Н.. Следователно, съдът съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Процесното решение е издадено от оправомощен за това орган в пределите на неговата компетентност, а именно - от териториалния директор на ТД на Н.-С.. Решението е издадено в писмена форма и в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 от ДОПК

седмодневен срок.

От своя страна и обжалваното ПНПОМ е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на Н.-С. съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК; в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити. В тази връзка твърденията на жалбоподателя, че същото е издадено без да е спазена законната форма са неоснователни. В постановлението са изложени всички фактически основания, т. е. юридическите факти, от които публичният изпълнител е почерпил упражнените от него права. Налагането на обезпечителни мерки е направено след получаване на изпълнително основание и в производството не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Въпреки твърденията в жалбата на „МАХ-2.”Е., че има такива, без да бъдат конкретизирани, съдът при извършена проверка не констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на обжалваното постановление.

От друга страна постановлението, чиято законосъобразност е била предмет на оспорения административен акт, има за свое фактическо основание само и единствено предполагаемия размер на задължението на жалбоподателя. Останалата част от постановлението е напълно бланкетна. Онова, което би трябвало да формира останалата част от фактическото основание, е изразено с изречението: "Събирането на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и с цел предотвратяване извършването на сделки с имуществото на субекта ...". Това изречение е преписана част от разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК и представлява цитиране текста на правното основание, но не и фактическо основание. Не са посочени никакви конкретни обстоятелства, от които да е видно защо органът приема, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор (напр. големи пасиви в имуществото на длъжника, преустановена търговска дейност, увеличен брой отчуждителни сделки и т. н.).

В оспореното пред административния съд решение също не се съдържат никакви конкретни факти, които да попълнят фактическото основание на административния акт. Възможно е от материалите по делото да се извлекат обстоятелства, които да формират въпросното фактическо основание, но съдът не е оправомощен да направи това. "Съответствието на административния акт с материалния закон се преценява въз основа на посочените в акта фактически основания, които съдът не може да изменя или допълва" / в този смисъл е и Решение № 4562 от 8.05.2007 г. на ВАС по адм. д. № 2439/2007 г., II о./.. Следователно, е налице неспазване на установената от чл. 59, ал. 4 АПК форма, което е основание за отмяна. Това, разбира се, не е пречка за постановяването на нова обезпечителна мярка, ако са налице условията на чл. 195, ал. 1 - 2 ДОПК.

В рамките на производството по издаване на ПНПОМ публичният изпълнител дължи освен преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на предполагаемите публични вземания и съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3. В конкретния случай такова липсва. Наложения заповест за спиране на всички банкови сметки на дружеството във всички банки ще доведат до спиране на извършваната от ревизираното лице дейност, което противоречи на преследваната от закона цел.

Съдът счита за неправилен извода на ТД на Н.-С. относно липсата на връзка между действията на публичния изпълнител в рамките на законовата му компетентност и наложените обезпечения на процесното дружество по реда на ГПК по искане на

Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност /КУИППД/. С Обезпечителна заповед от 10.09.2009 г., издадена от С градски съд, IV А състав, е е допуснато обезщетение на бъдещ иск на КУИППД срещу „МАХ-2.”Е., чрез налагане на обезпечителни мерки върху недвижими вещи, движими вещи и ДМА. Основание за зопуснатото обезпечение е нормата на чл. 390, ал. 1, вр. чл. 391 и чл. 297 от ГПК. Видно от горните доказателства обезпеченията, налагани както от КУИППД, така и от органите по приходите са за едни с същи данъчни задължения. Това води до ненужно превишаване на мерки на административна принуда и блокиране изцяло на дейността на процесното дружество.

По изложените съображения, Съдът приема, че жалбата на „М-2.” Е., се явява основателна и като такава следва да се уважи, а Решение № ПО-53/11.05.2011г. на директора на ТД на Н.-С. с което е потвърдено като правилно и законосъобразно Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 1782/13.04.2011г., издадено от публичен изпълнител при ТД на Н.-С. да се отмени като незаконосъобразно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. I Отделение, 2 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно Решение № ПО-53/11.05.2011 г. на директор на ТД на Н.-С. и потвърденото с него постановление, изх. № 1782/13.04.2011 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на Н.-С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: